

Хаджи Гена. — Срешна ли я, бре Стойчо?

Жоклата. — Като агъе я носеше под мишница.

Х. Гена. Що думаш, бре Стойчо. . . . Ами защо не ги спря бре. . . Ти си мжж, тебе. . . .

Жоклата. Мжж, а? . . . Сега мжж. . . А тогаз. . . . (като маха ръка, сякаш да хване нещо) Ами я виш колко баба хакж ти е оставил Мечкаря.

Старата жена (се приближава и подава жълтиците) Ей ги; остави ги Мечкаря. Каза на тебе да ги дам. . .

Хаджи Гена (Без да разбере взема парите, ала щом се сми-
сля, хвърля ги на земята и тръгва по направление на където са заминали
Мечкаря и Калина) Хайде бре, Иване, ела барим ти. . . Се ще ги стигнем.

Лекето. Ами. . . На брата ми не я даде. . . Нека сега. . .
Хаджи Гена хуква на горе, а другите застават и я гледат.

Старата жена (загледано) Горката майка!

Завеса.

Г. П. ДОМУСЧИЕВ.

НАМЕРЕНИ СТРАНИЦИ

Сега, когато съм като унесен и сжкрушен от мъка, аз не смея да си дам сметка за преживеното. . . . Право да си кажа, нежелание и дори отвращение изпитвам към такава неблагоприятна работа.

В прозорците на стаята се оглежда навъсен и студен зимен ден. Лека и студена мъгла виси на двора и по безлюдната улица. От нея като да изглеждат по-печални нависналите със скреж дървета. Сжвсем наредко край прозорците се чуват стъпките на некой минувач. В къщй е пусто като в гробища. В душата ми сжщо тжй е пусто.

Да почнали да се ровя в моето сжвсем близко минало? . . . Може би некой би желал да слуша за любовта на възрастен човек. Да, за любовта на петдесет годишен вдовец към младо момиче. . . . Нима това не е възможно? Аз си спомням да съм чел некога за такава любов. Тургенев я оприличава на израстите млади клончета и листе по стар джб. Тжкмо сега аз разбирам холко сж правдиви неговите думи. . . . Може би, защото сжрдцето на човека е неизчерпаем източник на нови желания.

Любов? . . . Колко книга и мастило сж изписани зарад капризите на това чувство. Едва ли един простосмъртен, лишен дори от дарбата да пише, може да добави нещо към